

ชาติกำเนิด

ทากจะกล่าวถึงชาติตระกูลของท่านมหาเสนาบดี ท่านเป็นผู้ที่เกิดในตระกูลข้าราชการระดับสูงหรือข้าราชการชั้นผู้ใหญ่ ที่รับราชการอยู่ในแคว้นของพระราชาองค์ที่ออกบวชอย่างต่อเนื่องมาตั้งแต่รุ่นคุณปู่ของท่าน ซึ่งทำงานเป็นเสนาบดีในรัชสมัยของพระอัยกา (ปู่) ของพระราชาองค์ที่ออกบวช

การรับราชการหรือการสนองงานรับใช้ใกล้ชิดพระราชาในระดับแนวหน้านี้ นับเป็นเกียรติยศและความภาคภูมิใจอย่างสูงสุดของตระกูลของท่านมหาเสนาบดีเลยทีเดียว

ดังนั้น บรรพบุรุษในตระกูลของท่านจึงสืบทอดความภาคภูมิใจที่ได้สนองงานรับใช้ใกล้ชิดพระราชามาตั้งแต่รุ่นคุณปู่ จนกระทั่งมาถึงรุ่นคุณพ่อของท่านมหาเสนาบดีก็ได้รับราชการเป็นข้าหลวงผู้แทนพระองค์ ที่ทำหน้าที่เดินทางไปตรวจราชการตามหัวเมืองต่าง ๆ ในสมัยของพระราชบิดาของพระราชาองค์ที่ออกบวชด้วยเช่นกัน

23 พฤศจิกายน 2554

เมื่อมาถึงรุ่นหลาน ก็มีผู้สืบทอดอุดมการณ์และความภูมิใจของวงศ์ตระกูล ซึ่งผู้สืบทอดก็ไม่ใช่ใคร คือท่านมหาเสนาบดีที่เป็นตัวเอกของเรื่องนี้เอง

แต่กว่าจะมาเป็นท่านมหาเสนาบดีได้นั้นก็ไม่ใช่เรื่องง่ายเลย เพราะพุทธรันดรที่แล้วท่านไม่ได้เกิดเป็นลูกชายคนเล็กเหมือนในภพชาติปัจจุบัน แต่ท่านเกิดเป็นลูกคนกลาง ๆ ในจำนวนพี่น้องหลายคน และที่น่าสนใจยิ่งกว่านั้นก็คือ ท่านเป็นเด็กอัจฉริยะที่ใคร ๆ ในบ้านรักเป็นอย่างมาก เพราะท่านเป็นเด็กที่ไม่ค่อยร้องไห้ ไม่อแง ในเรื่องที่ไม่มีความผิด เนื่องจากท่านสามารถสอนตัวเองได้ตั้งแต่เด็ก โดยมีความรู้สึกลึก ๆ ในใจเสมอว่า ไม่อยากให้คุณพ่อคุณแม่ต้องมาคอยเป็นห่วงหรือกังวลในตัวท่าน

เมื่อท่านมหาเสนาบดีเติบโตใหญ่ขึ้น ด้วยความที่พี่ชายของท่านบางคนต้องออกไปทำงานกับคุณพ่อ และบางคนต้องออกไปเรียนหนังสือ ด้วยเหตุนี้ท่านจึงทำหน้าที่เสมือนพี่ใหญ่ที่แสนดี คอยช่วยคุณแม่ดูแลน้อง ๆ อยู่ที่บ้านด้วยความเต็มอกเต็มใจและภาคภูมิใจ

ด้วยเหตุนี้ จึงทำให้ท่านเป็นคนที่มีความเป็นผู้ใหญ่สูง ทั้งยังมีวิสัยทัศน์และความรับผิดชอบที่เหนือชั้นกว่าเด็กทั่วไปที่อยู่ในวัยเดียวกัน

แม้ว่าท่านมหาเสนาบดีทำหน้าที่เป็นเสมือนพี่ใหญ่ของน้อง ๆ ที่บ้านก็ตาม แต่ทันทีที่พี่ ๆ กลับมาที่บ้าน ท่านก็รู้บทบาทและหน้าที่ของตัวเอง โดยทำตัวเป็นน้องชายที่น่ารักน่าเอ็นดูของพวกพี่ ๆ คือ ไม่เคยดื้อหรือถืออภิสิทธิ์เลยว่า ตัวเองเป็นลูกชายคนโปรดหรือเป็นลูกชายสุดที่รักของคุณพ่อคุณแม่ ดังนั้นจึงไม่น่าแปลกใจเลยที่ว่า ทำไมท่านมหาเสนาบดีจึงเป็นที่รักของบรรดาพี่น้องทุก ๆ คน

LD

24 พฤศจิกายน 2554

ไม่ใช่เพียงเท่านั้น ท่านมหาเสนาบดียังเป็นเด็กที่มีความอ่อนน้อมถ่อมตนเป็นอย่างมาก แม้ว่าท่านจะเป็นถึงลูกหลานของขุนนางชั้นผู้ใหญ่ แต่ถึงกระนั้นท่านก็ไม่เคยถือตัว ไม่เคยวางกล้ำ และไม่เคยอวดเบ่งกับเพื่อน ๆ หรือแม้แต่เหล่าบริวารที่คอยรับใช้ท่าน ท่านให้เกียรติ ไม่ข่มเหง และให้ความสนิทสนมเป็นกันเองกับทุกคน

ด้วยความที่ท่านมหาเสนาบดีเป็นเด็กที่มีความอ่อนน้อมถ่อมตนชนิดที่หาตัวจับยากนี้เอง จึงทำให้ท่านเป็นที่รักของเหล่าพวกพ้องบริวาร รวมถึงบุคคลรอบข้างเป็นอย่างมาก

ที่สำคัญ ท่านมหาเสนาบดียังเป็นเด็กที่มีคุณธรรมในเรื่องความเคารพสูงมาก เพราะท่านได้สั่งสมสิ่งนี้จนกลายเป็นอุปนิสัยที่ติดตัวมาหลายภพหลายชาติ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องความเคารพในพระลัทธิลัทธิพุทธเจ้า ความเคารพในพระธรรม ความเคารพในพระสงฆ์ ความเคารพในสมาธิ ความเคารพในการศึกษา ความเคารพในความไม่ประมาท ความเคารพในการปฏิสังขาร ฯลฯ

ดังนั้น ทันทิที่คุณพ่อคุณแม่ของท่านถ่ายทอดคุณธรรมเรื่องความเคารพให้ เช่น สอนให้เคารพผี ๆ ท่านจึงสามารถเข้าใจได้อย่างง่าย ๆ อีกทั้งยังสามารถนำมาต่อยอดและฝึกฝนพัฒนาให้ดียิ่ง ๆ ขึ้นไป

นอกจากนั้น ท่านมหาเสนาบดียังเป็นเด็กที่มีอุปนิสัยพิเศษที่ไม่เหมือนใคร คือ เป็นเด็กฉลาดและใฝ่รู้ใฝ่ศึกษาในเรื่องราวต่าง ๆ อยู่เสมอ ถ้าท่านสงสัยหรืออยากรู้เรื่องอะไรแล้ว ท่านจะพยายามทำทุกวิถีทางเพื่อแสวงหาคำตอบในเรื่องนั้นมาให้ได้

๒๕

25 พฤศจิกายน 2554

ด้วยความที่ท่านมหาเสนาบดีเป็นคนที่ใฝ่รู้ใฝ่ศึกษาในเรื่องราวต่าง ๆ อยู่เสมอนี้เอง จึงทำให้อัธยาศัยนี้ กลายเป็นอุปนิสัยที่ติดตัวท่านข้ามภพข้ามชาติมาถึงชาติปัจจุบัน

ด้วยเหตุนี้ จึงทำให้ท่านเป็นคนชอบแสวงหาความรู้ต่าง ๆ อยู่เป็นประจำในภพชาติปัจจุบัน และนำมา วิเคราะห์ เจาะลึก เพื่อให้เข้าใจอย่างลึกซึ้ง ชนิดที่ใคร ๆ บนโลกนี้ก็ทำอย่างท่านได้ยาก คือ เรียกได้ว่าท่านเป็น พหูสูตรที่เปี่ยมพรากฎที่สุดท่านหนึ่งเลยทีเดียว

สำหรับข้อมูลที่ท่านศึกษาค้นคว้านั้น แม้จะมีมากมายขนาดไหนก็ตาม แต่ท่านก็สามารถย่อข้อมูลสรุปใจความให้เป็นประเด็นหลัก ๆ ได้ จากนั้นก็เอาข้อมูลส่วนที่เป็นหัวกะตินั้นมาสั่งสอนลูกศิษย์ทั้งหลายให้เกิด วิสัยทัศน์ตามท่านได้แบบง่าย ๆ อีกทั้งยังสามารถอธิบายคลี่คลายขยายความโดยพิสดาร ให้ผู้ฟังเกิดความเข้าใจ ได้อย่างชัดเจนแจ่มแจ้ง โดยเปรียบเทียบเรื่องราวได้อย่างลึกซึ้ง จนผู้ฟังเห็นภาพตามแบบฉากต่อฉาก และเกิดความเข้าใจ ประดุจดั่งบุคคลที่หายของทีคว่ำ เปิดของที่ปิด ตามประทีปในที่มืด และบอกทางแก่คนหลงทาง

ครอบครัวของท่านมหาเสนาบดีเป็นตระกูลข้าราชการระดับสูงหรือขุนนางชั้นผู้ใหญ่ ดังนั้นครอบครัวท่าน จึงเป็นครอบครัวที่มีชื่อเสียงเป็นที่รู้จักกันในระดับต้น ๆ ของแคว้น

ดังนั้น จึงไม่แปลกที่บ้านของท่านมักมีแขกทุกระดับแวะเวียนกันมาทำธุระหรือมาพักค้างอยู่บ่อย ๆ ไม่ว่าจะเป็น ข้าราชการชั้นผู้ใหญ่ที่เป็นเพื่อนของคุณพ่อ ลูกน้องของคุณพ่อ นายทหารระดับต่าง ๆ หรือแม้แต่เพื่อน ๆ ของพี่ ๆ ของท่านมหาเสนาบดีก็ตาม

ในเวลาที่มีแขกซึ่งส่วนใหญ่เป็นนายทหาร แยกเหล่านั้นมักนำเรื่องราวที่ได้ประสบพบเจอมา หรือวีรกรรมต่าง ๆ ที่น่าตื่นเต้นประทับใจมาพูดคุย เพื่อแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกัน ซึ่งลีลาในการถ่ายทอดเรื่องราวของแขกแต่ละท่านก็มีหลากหลาย คือ ตั้งแต่แบบสบาย ๆ ไปจนถึงขี้ดุดีตึงใจเต็มปากกับหนังบู๊หรือหนังแอคชั่นเลยทีเดียว

ในระหว่างที่แขกผู้ใหญ่กำลังโม้หรือกำลังเล่าถึงประสบการณ์ในชีวิตอยู่นั้น ท่านมหาเสนาบดีก็ชอบมาด้อม ๆ มอง ๆ แล้วมานั่งจุ่มปึก เพื่อฟังเรื่องราวสนุก ๆ จากพวกลุง ๆ อา ๆ หรือน้า ๆ ทหารอยู่เสมอ และไม่ว่าพวกเขาเล่าเรื่องอะไร ท่านมหาเสนาบดีในวัยเด็กนี้ก็ตั้งหน้าตั้งตาฟังด้วยความรู้สึกตื่นเต้น และมองด้วยแววตาเปล่งประกายระยิบระยับด้วยความอยากรู้อยากเห็นและมีความรู้สึกร่วมกับเรื่องราวเหล่านั้นอย่างสุดใจ

ถึงแม้ท่านมหาเสนาบดีมีอายุน้อยที่สุดในบรรดาผู้ที่นั่งอยู่ในวงสนทนาก็ตาม แต่ด้วยความที่ท่านเป็นเด็กที่ชอบเข้าหาผู้ใหญ่ ท่านจึงได้รับความนิยมและได้รับการยอมรับในวงสนทนาของลุง ๆ อา ๆ และน้า ๆ ทหารทุกคน อีกทั้งแขกผู้ใหญ่ทุกคนก็ให้ความเอ็นดู ชื่นชอบในอัธยาศัยใฝ่รู้และความเฉลียวฉลาดของท่านมหาเสนาบดีเป็นอย่างมาก

ในบรรดาเรื่องราวที่พวกแขกผู้ใหญ่เล่าทั้งหมด ท่านมหาเสนาบดีชอบฟังเรื่องการผจญภัยในป่ายามค่ำคืนเป็นอย่างมาก เพราะเรื่องทำนองนี้ชวนให้ตื่นเต้นลุ้นระทึกอยู่ตลอดเวลา นอกจากนั้นท่านยังชอบฟังเรื่องราวประเภทโลดโผนโจนทะยาน การต่อสู้ การผจญภัยในที่ต่าง ๆ อีกด้วย

๒๕

25 พฤศจิกายน 2554

ถ้าวันไหนแขกผู้ใหญ่เล่าเรื่องราวที่เกี่ยวกับอิทธิปาฏิหาริย์ วิชาอยู่ยงคงกระพัน หรือวิชาหนังเหนียว ฟันไม่เข้า ยิงไม่ออก หรือการใช้วิชาลงข้าศึก บังหูบังตาให้ข้าศึกมองไม่เห็น ท่านมหาเสนาบดีก็จะเกิดอาการหุ่ฝึง เกิดความอยากรู้อยากเห็น ตื่นเต้น และสนใจมากเป็นพิเศษ อีกทั้งถ้าลุง ๆ อา ๆ และน้ำ ๆ ทหารคนไหน คุยโม้ โอ้อวดให้ฟังว่าไปร่ำเรียนวิชาพวกนี้มาจากที่ไหน จากอาจารย์อะไร และจะเอาไปใช้อย่างไร ก็ยิ่งทำให้ท่าน มหาเสนาบดีเกิดอาการอยากรู้อยากเห็นขึ้นไปอีก

จากเรื่องเล่าของบรรดาทหารนี้เอง ได้กลายเป็นเรื่องราวประทับใจและฝังใจ ทำให้ท่านมหาเสนาบดีเกิด แรงบันดาลใจขึ้นมาว่า ถ้าโตขึ้นจะต้องไปศึกษาวิชาเหล่านี้ให้ได้ และเมื่อศึกษาแล้วก็ต้องเก่งในระดับแนวหน้า คนหนึ่งให้ได้